

РЕШЕНИЕ

№ 4264

гр. София, 03.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 21.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **4289** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] с адрес: [населено място] [жк], [улица] срещу решения № ПИ – 62 и ПИ – 63 от 19.04.2011 г. на Директора на ТД на НАП С.. С първия акт е оставена без разглеждане жалбата на дружеството срещу покана за доброволно изпълнение изх. № 7700167-1/28.03.2011 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], поради недопустимост. С второто решение е отхвърлена жалбата срещу постановления за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ изх. № 24-13-176/22/28.03.2011 г. и изх. № 24-13-176/12/07.03.2011 г., отново издадени от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], с които са наложени запори върху конкретно изброени в акта движими вещи и възбрана върху недвижими имоти, собственост на дружеството.

В жалбата се излагат доводи за това, че решенията са незаконосъобразни и неправилни. Жалбоподателят се позовава на решение № 3094 от 02.03.2011 г. на Върховния Административен Съд, с което е отменено решение на АССГ, потвърждаващо ревизионния акт, във връзка с чието изпълнение са наложени обезпечителните мерки. Твърди се, че независимо, че спорът е върнат за ново разглеждане от първоинстанционния съд, на оспорваният е признато право на приспадане на данъчен кредит по фактура № [ЕГН]/26.02.2007 г., включена в справката-декларация за месец април 2007 г. Инвокират се доводи, за това, че е ревизионният акт е бил постановен изцяло в противоречие със закона и при

предстоящото разглеждане на делото той ще бъде отменен, като за дружеството ще възникне право на възстановяване на данъчен кредит. В проведеното по делото публично заседание жалбоподателят не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба – Директорът на ТД на НАП, [населено място] не се явява. Пълномощникът му, юрисконсулт С. оспорва жалбата, като моли оспорените актове да бъдат потвърдени.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

С ПНОМ изх. № 24-13-176/22/28.03.2011 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място] е наложен запор върху осем броя моторни превозни средства, собственост на дружеството, а с ПНОМ изх. № 24-13-176/12/07.03.2011 г. е наложена възбрана върху шест недвижими имота – отново притежавани от оспорващия.

Постановлението е издадено на основание чл. 195, ал. 3, т. 2 от ДОПК – служебно от органа по приходите, поради това, че не е наложено обезпечение и такова не е предложено от задълженото лице, след получаване на изпълнителното основание.

Издаването на постановленията се станало след изпращане на дружеството на покана за доброволно изпълнение изх. № 7700167-1/28.03.2011 г., на основание чл. 182, ал. 1 от ДОПК, с която на лицето е даден 7-дневен срок от получаване на същите да изплати доброволно задължението си, ведно с лихвите до окончателно изплащане.

В процесните постановления, като мотиви за налагане на обезпечението е посочено, че с ревизионен акт № [ЕГН]/05.02.2009 г. и справка-декларация от 12.01.2009 г. са установени публични задължения в размер на 187 593,63 лева и 391 578,34 лева – главница и лихви.

Решаващият орган, в лицето на Директора на ТД на НАП С. е възприел изложените в постановленията мотиви и по тази причина е отхвърлил жалбата на [фирма], а в частта срещу поканата за доброволно изпълнение тя е оставена без разглеждане с отделен акт.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорените решения са изпратени на оспорващия по пощата, като видно от приложеното по преписката известие за доставяне, пратката е получена на 02.05.2011 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 05.05.2011 г. /вх. № 24-13-176/, т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 197, ал. 2 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу актове, с които се засягат нейни законни права и интереси и следователно са подлежащи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

1. По отношение на покана за доброволно изпълнение изх. № 7700167-1/28.03.2011 г.

Предмет на обжалване е покана за доброволно изпълнение по чл. 182 от ДОПК. За да подлежи на съдебен или съответно на административен контрол, тази покана трябва да бъде индивидуален административен акт, какъвто тя не е. С нея административният

орган не е упражнил властническо правомощие, по отношение на адресата ѝ. Чрез поканата за доброволно изпълнение се дава възможност на длъжника да погаси задължението си, без да е необходимо да бъдат предприемани действия по принудителното му събиране. В разглеждания случай, задълженията на длъжника са установени с ревизионен акт и справка-декларация, които са годни изпълнителни основания, съгласно чл. 209 от ДОПК. По силата на чл. 153, ал. 1 от ДОПК обжалването на РА не спира неговото изпълнение. Според константната съдебна практика на ВАС поканата за доброволно изпълнение по чл. 182 ДОПК не представлява индивидуален административен акт, тъй като с нея не се установяват задължения за данъци, а само се констатира възникнали вече публични задължения /определения по адм. дело № 10663/2008 г., № 1001/2009 г. и др/. Процесуалната възможност, с която оспорващият разполага е, да оспори последващите действия на публичния изпълнител в хода на принудителното изпълнение, изрично посочени в ДОПК и тази възможност е използвана от него. Обжалвани са ПНОМ изх. № 24-13-176/12/07.03.2011 г. и изх. № 24-13-176/22/28.03.2011 г.

По изложените съображения жалбата и в тази ѝ част следва да бъде отхвърлена.

2. По отношение на ПНОМ изх. № 24-13-176/22/28.03.2011 г. и изх. № 24-13-176/12/07.03.2011 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Обезпечението се извършва чрез налагане на някоя от посочените в чл. 198 от ДОПК обезпечителни мерки. В разглеждания случай мерките са наложени във връзка с издаването на ревизионен акт № [ЕГН]/05.02.2009 г. и справка-декларация по чл. 125 от ЗДДС, представляващи изпълнително основание по смисъла на чл. 209, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ДОПК.

Неподкрепени с никакви доказателства са твърденията на оспорващия, че наложените запори и възбрани ще затруднят дейността му. Чрез налагането на запор върху движими вещи се възпрепятства възможността на длъжника да ги отчужди и по този начин да попречи на събирането на вземането. Няма пречка описаните в ПНОМ моторни превозни средства да бъдат ползвани от оспорващия във връзка с упражняваната от него дейност. Същите аргументи са валидни в пълна сила и по отношение на възбранените недвижими имоти. В случая се касае за шест броя ниви, представляващи земеделски земи, находящи се в землището на [населено място], [община]. От удостоверение за съществуване и представителство не се установява, основен предмет на дейност на оспорващия да е покупко-продажба на недвижими имоти, поради което възбраната едва ли би се отразила сериозно на търговските взаимоотношения на дружеството. Няма пречка, въпросните ниви да бъдат използвани за селскостопански цели, като за оспорващия не съществуват ограничения да ги владее и да се възползва от евентуално реализираните добиви.

По отношение на частичната отмяна на ревизионен акт № [ЕГН]/05.02.2009 г., съдът намира, че РА е влязъл в сила досежно установените публични задължения в размер на 50 789,84 лева, в частта с която е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размера над 74 446,83 лева до 327 414,47 лева, разглеждането на спора предстои от АССГ. Общата стойност на запорираните и възбранени активи, собственост на дружеството е 192 500 лева, т.е. обезпечителните мерки са наложени напълно адекватно и обосновано, защото чрез тях ще се гарантира евентуалното бъдещо събиране на публичните задължения.

По изложените съображения, следва да се приеме, че процесните постановления за

налагане на обезпечителни мерки и потвърждаващото ги решение на Директора на ТД на НАП С. са законосъобразни и следва да бъдат оставени в сила.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 3, пр. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ [фирма] с адрес: [населено място] [жк], [улица] срещу решение № ПИ – 62 от 19.04.2011 г. на Директора на ТД на НАП С., с което акт е оставена без разглеждане жалбата на дружеството срещу покана за доброволно изпълнение изх. № 7700167-1/28.03.2011 г., издадена от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], поради недопустимост.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ [фирма] с адрес: [населено място] [жк], [улица] срещу решение № ПИ – 63 от 19.04.2011 г. на Директора на ТД на НАП С., с което е отхвърлена жалбата срещу постановления за налагане на обезпечителни мерки изх. № 24-13-176/22/28.03.2011 г. и изх. № 24-13-176/12/07.03.2011 г., издадени от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.